

ת"פ 44512/12/14 - מדינת ישראל נגד ערן אהרן קציל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44512-12-14 מדינת ישראל נ' קציל

לפני
בעניין: כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ערן אהרן קציל

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ב(א) רישא לחוק העונשין תשל"ז - 1977, והטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושירותים) תשמ"ב - 1982.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28/11/2013 התקשר לנאשם בנו, שהיה באותו מועד תלמיד כיתה ו' (להלן: "הבן"), וסיפר לו על אירוע אלים שהתרחש בינו לבין א', קטין כבן 14 אותה העת (להלן: "המתלונן"). הנאשם הגיע למקום בכוונה לגרום למתלונן להתנצל בפני בנו. המתלונן שהבחין בכך, ניסה להסתתר מפני הנאשם, נמלט למסעדה בקרבת מקום וביקש עזרה מאחד העובדים. הנאשם נכנס למסעדה, תפס בחולצתו של המתלונן והורה לו לבוא אחריו, למרות שאחד העובדים במקום ניסה להרחיקו מהמתלונן. המתלונן אמר לנאשם כי אם ילך אחריו הוא יכה אותו, וכי הוא אינו מעוניין בכך. בתגובה השיב הנאשם: "אתה רוצה שאני ארביץ לך פה?".

בהמשך, ולפי דרישת הנאשם, התנצל המתלונן לפני בנו. לאחר מכן שאל הנאשם את בנו מה עשה לו המתלונן, וזה השיב כי המתלונן "פוצץ אותו במכות". בשלב זה סטר הנאשם פעמיים בפניו של המתלונן, היכה אותו במכות אגרופ ובעט באשכיו ובצלעותיו. המתלונן בכה מכאבים וצעק מספר פעמים "די". הנאשם הורה למתלונן לשוב ולבקש סליחה מבנו, והמתלונן ציית לכך באופן מידי.

בהמשך לאמור התקשר הנאשם לאביו של המתלונן וקילל אותו בגסות. אביו של המתלונן השיב בקללות ולאחר מכן ניתק את השיחה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נחבל המתלונן בפניו ובצלעותיו, סבל מכאבים, נזקק לטיפול רפואי, למשככי כאבים ולימי מנוחה בביתו.

הראיות לעונש:

במסגרת הראיות לעונש העידה המאשימה את אביו של המתלונן. לגרסתו, הנאשם התקשר אליו ואיים עליו בגסות. לאחר מכן, כאשר הגיע לתחנת המשטרה, הוא ראה שהמתלונן מוכה, חבול ורועד. לאחר ששהו למשך הלילה בבית החולים ולאחר שהמתלונן שב לביתו, הוא החל לסבול מפחדים, התעורר בלילות, סרב ללמוד בבית הספר ולהתרחק מהבית והיה נעול בביתו במשך חודש ימים. המתלונן לא אכל כראוי, לא שתה כראוי וטופל על ידי פסיכולוגים אשר ניסו לגרום לו לשוב ללימודים, ללא הצלחה. אביו של המתלונן נדרש להפסיק את עבודתו על מנת לשהות במחיצתו. המתלונן, שהיה ילד חברותי ופורה, החל להתדרדר בלימודים ובהמשך עזב את הדת.

אביו שלה המתלונן סבור כי כיום הוא "בסדר" כלשונו, אך יש צורך באיש מקצוע לשם הערכה מושכלת של מצבו.

תמצית טענות הצדדים:

המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם עונש של שנת מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס. לטענתה, מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל. לעניין הנזקים שנגרמו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הפנתה המאשימה לגרסתו הנ"ל של אביו של המתלונן. המאשימה טענה כי הנאשם פגע במעשיו בערך של שמירה על חלשים בחברה, בזכות להגנה על שלמות הגוף, בביטחון האישי של הקטין ובאוטונומיה שלו. המאשימה טענה עוד כי הנאשם לא פעל באופן ספונטני לאחר התלהטות רגעית, שכן חלף פרק זמן בין שיחת הטלפון שקיבל לבין ביצוע העבירה. הנאשם בחר שלא לחשוב פעמיים קדם שפעל כפי שפעל.

המאשימה טענה עוד כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם עלול היה להיגרם נזק אדיר, שכן מדובר בפגיעות באגרופים ובבעיטות בילד קטן.

לסברת המאשימה, לנוכח עברו הפלילי של הנאשם, העונש המתאים לו אינו מצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, חרף הודאתו במיוחס לו.

הסנגור מצדו מבקש להטיל על הנאשם צו של"צ, או קנס, פיצוי למתלונן והתחייבות להימנע מעבירה.

לטענת הסנגור, בעוד שהמתלונן היה כבן 15 במועד האירוע, היה בנו של הנאשם כבן 10 בלבד. המתלונן תקף את בנו של הנאשם, ובעקבות זאת התקשר הבן לנאשם כאשר הוא בוכה והיסטרי, וסיפר לו מה קרה. לטעמו, אין מדובר בפרק זמן משמעותי בו התאפשר לנאשם לכלכל את מעשיו, אלא באירוע קצר וסוער, שהסתיים ללא נזקים חריגים.

הסנגור טען כי בשם ערך ההגנה על קטינים לו טוענת המאשימה, היה על המשטרה לכלל הפחות לחקור את המתלונן באזהרה, וכך לא נעשה. הסנגור הפנה להסדר טיעון שנכרת בין המאשימה לבין נאשם אחר שהורשע בעבירות דומות, במסגרתו הסתפקה המאשימה בענישה שאינה כוללת מאסר, ואף לא מאסר על תנאי.

עוד הפנה הסנגור בטיעונו לתסקיר שירות המבחן, לאפשרות השיקום העולה ממנו, ולחשש המובע בו מפני תוצאותיה של ענישה מחמירה.

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן התייחס בתסקירו לנסיבותיו האישיות, המשפחתיות והכלכליות של הנאשם. להתרשמות שירות המבחן, לנאשם דפוס של גוננות יתר ביחס למשפחתו, אשר הקשר בינו לבינם הדוק וקרוב. הנאשם חש אחריות גדולה לגידול וחינוך ילדיו, ורואה חשיבות רבה בבניית קשר מיטיב עמם. קשיים של ממש בהם נתונה משפחתו, בשל נסיבות לא פשוטות שפורטו בתסקיר, מביאים את הנאשם למצוקה רגשית - נפשית עמוקה, המשליכה לעיתים על התנהגות לא מווסתת.

הנאשם שולב בהליך טיפולי שיקומי במסגרת שירות המבחן, השתתף בו באופן כנה, ביטא רצון להמשיך בטיפול וניכר כי הוא נתרם ממנו רבות בהפחתת לחצים ובהעלאת מודעותו לדפוסי חשיבה והתנהגות. הנאשם רואה בטיפול כלי המסייע בידו לוויסות רגשי והמשך תפקוד יציב.

שירות המבחן ציין כי הנאשם מקבל אחריות על מעשיו, מודע לכך שפעל באופן מוטעה ורואה את הבעייתיות שבדפוס התגובה האלים והתוקפני שלו. הנאשם מבטא אחריות ביחס לעבירות, וחלה התמתנות במעורבות העבריינית שלו, חרף הצורך שלו להתמודד עם קשיים רבים.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה בעלת אופי שיקומי חינוכי, חרף חומרת מעשיו, ועל אף עברו הפלילי. שירות המבחן הדגיש כי ענישה מחמירה עלולה לגרום לקשיים נוספים, העלולים להעצים לחצים ולהגביר סיכון לרצידיביזם. לפיכך, המליץ להטיל על הנאשם צו של"צ נרחב, צו מבחן וענישה מותנית.

דין ומסקנות:

כפי שנפסק פעם אחר פעם, פירוט העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום נועד, בין היתר, על מנת לתחום את מסגרת הדיון במשפט הפלילי למעשים שמיוחסים לנאשם. בהתאם, הודאה בעובדות כתב האישום פירושה שאלו העובדות שיהוו תשתית לגזר הדין שייגזר. הדברים נכונים שבעתיים כאשר מדובר בהודאה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. הצדדים להסדר מכלכלים את צעדיהם תוך שקילת הסיכויים והסיכונים, גם כאשר להיקף הפירוט העובדתי בכתב האישום וטיבו. משכך, הצדדים מנועים להסתמך בטיעוניהם לעונש על ראיות שלא הובאו לבית המשפט בהסדר הטיעון בכתב האישום המתוקן. גם לבית המשפט אין אלא את העובדות בהן הודה הנאשם, והוא אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה. איסור זה חל באופן שווה על כל הפרטים

ה"חיצוניים", ובכלל זה כתב האישום המקורי, תסקיר נפגע עבירה או כל מקור אחר (ראו: ע"פ 8314/03 רג'אח נ' **מדינת ישראל** 7/6/2005, ע"פ 5677/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** 18/6/2012, ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית** 14/5/2015, רע"פ 1931/15 **מויססקו נ' מדינת ישראל** 26/3/2015, ע"פ 5841/14 **מדינת ישראל נ' ארקאן** 8/7/2015).

בהתאם לאמור, התשתית העובדתית עליה יבוסס גזר הדין הינה זו המפורטת בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, ותו לא.

תקיפתו של אדם פוגעת בשלמות גופו, בביטחונו האישי, בכבודו ובחרותו. הנאשם, שבמועד ביצוע העבירה היה כבן 38, תקף את המתלונן שהיה כבן 14 בלבד. בכך פגע הנאשם בנוסף גם בערך ההגנה על החלשים בחברה. פערי הכוחות המשמעותיים בין הנאשם למתלונן מעצימים את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

בניגוד לטענת המאשימה, עובדות כתב האישום מלמדות כי הנאשם לא פעל לאחר תכנון. על פי עובדות אלה, הנאשם לא הגיע למקום בכוונה לתקוף את המתלונן, אלא על מנת שזה יתנצל לפניו בנו. רק לאחר שבנו של הנאשם אמר לו שהמתלונן "פוצץ אותו במכות" הכה אותו הנאשם.

כמפורט בכתב האישום, כתוצאה מביצוע העבירה המתלונן נחבל בפניו ובצלעותיו, סבל מכאבים, נזקק לטיפול רפואי, למשככי כאבים ולימי מנוחה בביתו. נזקים אלה, שאינם חמורים מאוד, פחותים באופן ניכר מן הנזקים שהיו עלולים להיגרם, לנוכח עוצמתה של התקיפה ופערי הכוחות בין הנאשם למתלונן.

כאמור, הגורמים שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה הינם ההתרחשות האלימה בין המתלונן לבנו של הנאשם, ודבריו של בנו לפיהם המתלונן תקף אותו קשות. כתב האישום אמנם אינו מפרט את מהותה של אותה התרחשות אלימה. אולם אין להתעלם מכך שבאותה עת היה המתלונן כבן 14, ובנו של הנאשם תלמיד בכיתה ו', ולכן יש להניח כי היה כבן 11 - 12. פער הגילאים בין המתלונן לבנו של הנאשם במהלך אותו אירוע אלים מדבר בעד עצמו.

לאור כל האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ת"פ (י-ם) 2000/01 **מדינת ישראל נ' ליברמן** 25/9/2001, ת"פ (י-ם) 4981/00 **מדינת ישראל נ' לוי בנימין** 3/3/2002, ת"פ (ק"ג) 5085-04-11 **מדינת ישראל נ' משייב** 21/2/2013, ת"פ (ת"א) 40528-03-10 **מדינת ישראל נ' מלטינסקי** 21/6/2012, ת"פ (י-ם) 4372-09 **מדינת ישראל נ' בן שימול** 3/12/2013, ת"פ (י-ם) 23075-05-14 **מדינת ישראל נ' קיל** 20/12/2015) נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

יער כי גזר הדין בת"פ (י-ם) 2000/01 אליו הפנה הסנגור הובא בחשבון, במסגרת חלקה היחסי של מדיניות הענישה הנהוגה בקביעת מתחם הענישה. אולם, אין בגזר דין זה כדי להביא לקביעת מתחם שאינו כולל מאסר בפועל, ממספר טעמים. **ראשית**, מדיניות הענישה הנהוגה אינה אלא אחד השיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם, בעוד שמשקל

הבכורה נתון לעקרון ההלימה. **שנית**, הנאשם בפרשיה הנ"ל "הכה את המתלונן בפניו". לעומת זאת, הנאשם שלפניי סטר פעמיים בפניו של המתלונן, היכה אותו במכות אגרוף ובעט באשכיו ובצלעותיו. **שלישית**, אין בהסדר טיעון שאושר על ידי בית המשפט לפני למעלה מ-15 שנה, כדי לחייב את בית המשפט בהליך זה.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם הענישה הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הפגיעה שתיגרם לו ולמשפחתו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו. עוד יש להתחשב בהודאתו של הנאשם אשר חסכה מזמנם של העדים הרבים המפורטים בכתב האישום, ויתרה את הצורך בעדותם של המתלונן ואביו. בנוסף יש להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות הלא פשוטות של הנאשם ומשפחתו, המפורטות בתסקיר שירות המבחן, אשר חלקן עמדו ברקע למעשיו.

לחובתו של הנאשם עומד עברו הפלילי, הכולל 5 הרשעות קודמות, אחת בהן בעבירה של תקיפה. עם זאת, מאז ביצוע עבירת התקיפה חלפו למעלה מ-13 שנה. כפי שמציין שירות המבחן, בשנים האחרונות הנאשם עושה מאמצים לתפקד באורח יציב, ללא מעורבות פלילית, כאשר שימור וביסוס התא המשפחתי מהווה עבורו מקור מוטיבציה משמעותי לכך.

לנוכח האמור, ולאור השיקול השיקומי העולה מהתסקיר - הערכת שירות המבחן כי בנסיבות המיוחדות המפורטות בו ענישה מחמירה עלולה לגרום לרצידיביזם - אני סבור כי למרות עברו הפלילי של הנאשם העונש המתאים לו מצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם.

אני דן אפוא את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך 4 חודשים. המאסר ירוצה בעבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 7/5/2017 עד לשעה 10:00, במפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות שירות, רמלה.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

2. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור עבירת אלימות כלפי גוף.

3. פיצוי למתלונן, עת/7 בכתב האישום, בסך ₪2,000. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 25/4/2017.

4. ניתן בזאת צו מבחן לפיו הנאשם יעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך שנה מהיום. הנאשם ישולב בכל קבוצה טיפולית לפי שיקול דעת שירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א אדר תשע"ז, 19 מרץ 2017.